

Изрови дупките. Заби двата джбови кола, закова върху тях една греда, изправи се да си откъдне и рече:

— Камбаната ще удари на голъм празник!

По това време всички вестници обаждат, че войници сж потекли, като пълноводни ръки към Сърбия и Гърция. Всички чакаха занѣмѣли какво ще стане.

Следъ два дни въ селото пристигна радостно новината. Гърците били прогонени отвъд планините. Като чу това, дѣдо Петко заплака отъ радост.

— Ще си вървя азъ! Земята ми е вече свободна! — викна той.

Затвори черквата, заклати се къмъ чуждата кѣща, замѣтна торбата на грѣбъ, откачи гайдата, наду я, опѣна се сбърчената кожа и писна. Излѣзе на улицата, по която се тѣлпѣше много народъ и трѣгна между тяхъ. Цѣлото село изпроводи стареца до нивите. Дѣдо Петко нагази пшениците и още по-силно наду гайдата. А като се изправи на баирчето, нѣщо се сепна, обърна глава къмъ селото. Въ това време нѣколко гърла викаха следъ него:

— Дѣдо Петко, да ударимъ ли камбаната?

Дѣдо Петко се усмихна поклати глава и дигна рѣце:

— Де по-голѣмъ празникъ отъ тоя брей, когато се заврѣщатъ по своите кѣщи хиляди бѣжанци, като мене!

Момчетата не го чува. Въ това време откъмъ селото долетѣ сладката пѣсенъ на камбаната, обви главата на дѣдо Петка сякашъ съ нѣкаква свѣтла мъгла. Постоя малко той, послуша новата камбана па събра всички сили, наду гайдата отново и засвири така, както нѣкога е свирилъ по тракийските хора. Сърдцето му се топѣше отъ радост. Отъ очите му капѣха сълзи и мокрѣха старата писнала гайда.

ГРИГОРЪ УГАРОВЪ

България

Колко е богата
нашата земя,
ронятъ чисто злато
ниви и поля.

Въ плодове се кити
всѣки клонъ и листъ,
кошери съсъ пити
сладъкъ, жълтъ и чистъ.

Надъ стрѣхи и плочи
капе розовъ сокъ,
сякашъ злато точи
отъ небето Богъ.

Още отъ тъмница
въ зрѣлите лозя
цѣла върволица
кораби пълзятъ.

Круши, сливи, дини,
ябълки безъ четъ,
въ селските градини
сладки като медъ.

Пѣятъ като птички
джхави гори,
затова сме всички
здрави и добри!

Г. У.